

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek (przewodniczący)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z skargi J. J.

na przewlekłość postępowania Sądu Rejonowego w K. oraz Sądu Okręgowego
w K. w sprawach sygn. akt: III Nsm [...], III Nsm [...] i XI Cz [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 27 marca 2019 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 31 grudnia 2018 r. J. J. działając osobiście wniósł bezpośrednio do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „Skarga”. W treści pisma skarżący zawarł stwierdzenie „składam skargę na przewlekłe postępowanie w sprawie sygn. akt: III Nsm [...], III Nsm [...] i XI Wydział Odwoławczy w K. ul. P. [...] sygn. akt: XI Cz [...] Cywilny w K.”. Uzasadniając swoją skargę J. J. wskazał, iż przewlekłość postępowania przed Sądem Rejonowym i Okręgowym Odwoławczym godzi w interesy skarżącego oraz jego córki, jak również wpływa na ich stan emocjonalny i zdrowotny. Skarżący dodatkowo w piśmie wniósł o rekompensatę za „krzywdy zdrowotne i moralne” w kwocie 350.000 zł oraz zadośćuczynienie w kwocie 150.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75; dalej: ustawy o skardze na przewlekłość) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W myśl art. 4 ust. 1 cytowanej ustawy sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie. Stosownie do ust. 1a przytoczonego przepisu, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem rejonowym i sądem okręgowym – właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Skargę składa się do sądu, przed którym toczy się postępowanie.

Kwestię wymagań formalnych skargi reguluje art. 6 przytoczonej wyżej ustawy. Zgodnie z ust. 1 skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Jak stanowi ust. 2 art. 6, skarga powinna ponadto zawierać: pkt 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; pkt 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Okolicznością przemawiającą jednoznacznie za odrzuceniem skargi J. J. na przewlekłość postępowania Sądu Rejonowego w K. oraz Sądu Okręgowego

w K. jest fakt, iż będąc skierowaną do Sądu Najwyższego nie została wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika. Tymczasem zgodnie z uchwałą siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., III SSP 42/04, do skargi na przewlekłość postępowania uregulowanej w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w sprawie cywilnej, stosuje się przymus adwokacko-radcowski.

Przymusowe zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma charakter bezwzględny i jest powszechnie znanym wymaganiem. Oznacza to, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są niedopuszczalne (art. 370 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość).

Dodatkowo, skarżący J. J. występując bez profesjonalnego pełnomocnika w swojej skardze nie określił jasno żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, ograniczając się tylko do ogólnikowego przytoczenia, że składa skargę na przewlekłe postępowanie. Ponadto skarżący w uzasadnieniu skargi nie przytoczył okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania. J. J. winien w tym przypadku jasno wskazać konkretne okoliczności związane z wymienionymi w swoim piśmie postępowaniami, które w jego ocenie świadczą o tym, że postępowanie prowadzone jest dłużej niż to konieczne.

Nie bagatelizując treści pisma złożonego przez skarżącego, które może wskazywać na nieprawidłowości we wskazanych przez niego postępowaniach, należy podkreślić, że Sąd Najwyższy nie ma możliwości prowadzenia ustaleń z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie przytoczonych przepisów orzekł jak w sentencji postanowienia.